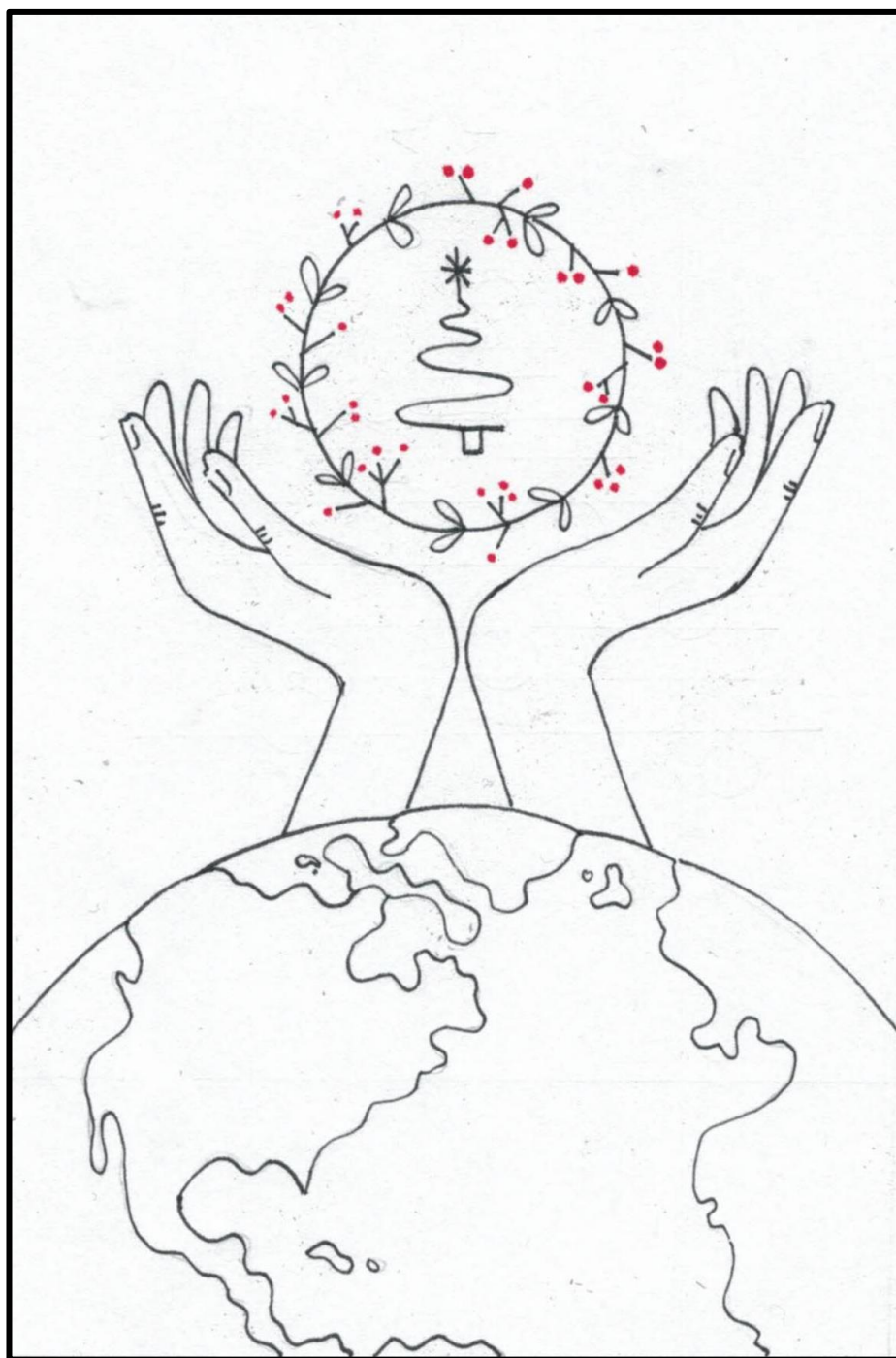

10 Kč

Aleo

Časopis studentů GNA

Prosinec 2019

ÚVODNÍ SLOVO

Ahoj Álejáci, poslední měsíc dekády je tu a vy si tento předvánoční čas můžete zpříjemnit zbrusu novým Aleem. Snad vaše mysli nejsou příliš zaměstnány aktuálním volejbalovým turnajem ani stresem, kterého bohužel často přímoúměrně s Vánoci přibývá a najdete si chvilku na přečtení článků jak o školních záležitostech jako je maturiták, KMD, nebo blížící se Akademie, tak o věcech globálních. Tématem „**globální**“ se budeme v tomto díle zabývat- dozvíte se například o velmi rozmanitých místech, kde álejáci skončili po maturitním plese, o židovském svátku chanuka nebo o několika zkušenostech se studiem v zahraničí.

Užijte si Vánoční volno, pořádně se naládujte cukrovím a přivlastněte si zas všechny ty kalorie spálené volejbalem, řádně oslavte příchod nového desetiletí, to za život přeci jen každý z nás zažije průměrně jen sedmkrát, a naviděnou v lednu.

- za redakci časopisu: Johana Trejtnar, KA

Email na jakékoli nápady, články i připomínky: aleo.clanky@gmail.com

OBSAH

2	ÚVOD
3	AKADEMIE
4	KAVÁRENSKÝ POVALEČ
5	KULTURNÍ OKÉNKO
6	KMD
8	SLUNCE PÍSEK SURF
9	PIZZA A JABLKA
10	GRIAB DI!!!
12	SLAM 2019
14	Z MALOTŘÍDKY NAD ALEJ
16	AUSLANDSJAHN - LOHNT ES SICH?
17	CO JE TO CHANUKA"
18	VANCOUVER B. C
20	FOTOKOUTEK
22	MATURÁK, POHLED DO ZÁKULISÍ
23	STUDENTSKÉ OKÉNKO
24	VTIPY
25	HUMOR
26	REDAKCE

AKADEMIE

Je prosinec a vy si pravděpodobně říkáte: „Co tady ten článek dělá? Do dubna přece daleko.“ Pro nás organizátory je ale to zatraceně málo času. Jakmile skončila loňská akademie, začalo se spekulovat o tom, co se s ní bude dít dál. A dlouho to vypadalo, že vůbec nic a akademie skončí v propadlišti dějin naší školy. Ale jak už asi víte, akademie byla přece jen zachráněna a tenthle rok se bude konat už tradičně v divadle Broadway, avšak lehce netradičně v úterý 21.4.

Tahle celá sranda se ale nemůže konat bez vás - bez lidí, kteří vystupují. Vemte proto svoje kamarády, třídu, nebo pokud se odvážíte, můžete i sami, a něco vymyslete! Kreativitě se meze nekladou, vždyť to znáte. Formulář na přihlášení už dávno visí na stránkách školy. Přemýšlejte o vystoupení rychle, čas máte jen do konce ledna. A nezapomínejte na malý bonus, který se s vystupováním pojí. V úterý dopoledne bude generálka, takže nemusíte na vyučování. Na instagramu jsme jako @akademiegna, tak nás sledujte, ať vám nic neunikne.

- Káťa Dobrenka, QB

KAVÁRENSKÝ POVALEČ

Zima. Pro někoho čas vánoc, pro někoho čas svařáků. Co ale dělat, když je pro tebe čas svařáku celý rok? Když tě přepadne nepřekonatelná chuť na ohřátý víno s hřebíčkem a pomerančem, domů to máš daleko a trhy ještě nezačaly?

Inu, já jsem se takhle o letních prázdninách prošla z Pražského hradu centrem až na Václavák. Marně jsem se ptala v desítkách kaváren, stánkaři si mysleli, že jsem se zbláznila a prej si, holčičko, ještě tři měsíce počkej. Ne, nepočkám. Z posledních sil jsem dala šanci poslednímu "podniku" těsně před tramvajovou zastávkou. Byl to **Hotel Adria**. Zoufale jsem se pána za barem zeptala, jestli by mi neudělal svařák a k mému překvapení řekl, že jo. Stál mě sice nějakých 85 korun, ale považuju ho za nejlepší svařák, jaký jsem kdy měla.

Abys nemusel hledat podniky tak, jako já, udělala jsem research za tebe. Tady najdeš svařáky celoročně! (za případné změny neručím, kdyžtak běžte do toho hotelu)

Kavárna Adria

Pro ujasnění, **Hotel Adria** NENI v paláci Adria, kde je **Kavárna Adria**. Chápeš, ne. Každopádně i tady pořídíš svařák, dokonce levnější (55Kč) a s krásným výhledem z terasy tohoto kubistického skvostu.

U sudu

Podnik známý svými oslavami, velikostí a nejlevnějším svařeným vínem, které se mi podařilo najít. Je libo červený anebo bílý za 39?

Kavárna Hlína (Kampus Hybernská)

O korunku dražší svařák najdeš v Kampusu Hybernská, kulturním centru humanitních lidí z UKčka.

Cafe kampus

Když jsme u těch kampusů, Cafe kampus sice není moc kampus, ale ceny tady jsou taky studentské - 57 Kč!

Kavárna Do Větru

Zůstaneme ještě u studentů, protože vedle kolejí Větrník nedaleko našeho ústavu pořídíš po škole svařák za 60.

A to máš míň než 2 bagety!

Mezičasy

Chceš pít a přitom pomáhat? Koupíš čehokoli (třeba svařáku za 65) podpoříš organizaci Život90, která se stará o české seniory. A pomáhat se přece musí.

Bella Vida Cafe

Jestli chceš něco víc fancy, třeba takové svažené víno s mandlemi a rozinkami, projdi se po Kampě až na začátek Čertovky a připrav si 95 Kč.

- Eliška Polejová, OA

Kulturní okénko: HUDBA

Thea Šebková doporučuje: **Daniel Johnston**

Den 11. září si každý Američan živě pamatuje. Každý hudební nadšenec, milovník outsider a lo-fi hudby, si ten den bude pamatovat ze zcela jiného důvodu. Americká legenda, představitel a průkopník těchto žánrů, Daniel Johnston, toho dne roku 2019 umírá ve svých 58 letech.

Daniel Dale Johnston se narodil 22. ledna 1961 v Kalifornii. Byla u něj diagnostikována bipolární porucha, schizofrenie a trpěl vážnými depresemi. Jako malý se zamiloval do kapel jako The Beatles a v roce 1980 nahrál na malý magnetofon v suterénu svých rodičů své první album s názvem Songs of Pain. Významnou influencí tohoto alba je platonická a bezmezná láska k jeho múze Laurie Allen, kterou v úvodní písničce Grievances oslovuje jako "the librarian". (Mezi některými písničkami lze slyšet jeho matku, jak na něj křičí, že z něj nikdy nic nebude.) Díky tomuto albumu si ho začalo všímat více lidí; rozdával totiž nahrané kazety spolu s objednávkami v fastfoodovém řetězci McDonald's, kde pracoval.

Jeho šesté a asi nejpopulárnější album Hi, How Are You?, nahrané tři roky poté, získalo u fanoušků velký ohlas. Johnston tvrdil, že bylo nahrané uprostřed nervového zhroucení a nazývá ho "nedokončeným". Jeho název vychází z návštěv kostela, kdy se po bohoslužbě lidé sešli, třásli rukama a vzájemně se ptali "Hi, How are you?" Populárním se stalo hlavně poté, co si známý hudebník

Kurt Cobain oblékl tričko s ikonickou grafikou tohoto alba, žábou jménem Jeremiah "The Innocent", na předávání cen MTV v roce 1992. Cobain také uvedl Johnsonovo předchozí album Yip/Jump Music jako své 35. nejoblíbenější album z 50.

Roku 1990 měl Daniel Johnston neskutečné štěstí, když letěl spolu se svým otcem, bývalým pilotem U.S. Air Force, zpátky domů z koncertu na festivalu v Texasu soukromým letadlem pro dva. Měl maniakální záchvat, kdy si myslel, že je Casper, The Friendly Ghost, vytáhl klíč na zažehnutí motoru a vyhodil ho z okna. Otci se podařilo úspěšně přistát, ale Johnston byl po tomto incidentu nedobrovolně zavřen do psychiatrické léčebny.

V době jeho pobytu o něj vzrostla poptávka a mnoho nahrávacích společností s ním chtělo podepsat smlouvu. Odmítl například deal se společností Elektra Records, jelikož s ní nahrávala kapela Metallica a on byl přesvědčen, že jsou to příznivci ďábla a ublížili by mu.

Daniel Johnston si zasloužil i biografický dokument s názvem The Devil & Daniel Johnston natočený roku 2006 režisérem Jeffem Feuerzeigem. Byl oceněn za nejlepší režii na festivalu Sundance a pojednává o životě umělce a jeho mnoha mentálních poruchách.

Mezi mé osobně oblíbené písničky patří: I'm Nervous; Cold Hard World; Joy Without Pleasure; Love Forever a samozřejmě Some Things Last A Long Time.

- Thea Šebková, OB

KMD- KLUB MLADÉHO DIVÁKA

Určitě jste o něm už slyšeli. Ale víte vůbec, o co jde?

S KMD se podíváte do nejrůznějších divadel na nejrůznější představení za výhodnou cenu. Vlastně platíte jen když do klubu vstupujete.

Ale jak vstoupit?

Stačí si vzít přihlášku z nástěnky, která se nachází u výtvarky, vyplnit, odevzdat paní profesorce Minárikové, která nadšeně KMD vede, a jste právoplatným členem.

Klub je rozdělen na dvě části; pro nižší a vyšší gymnázium.

Osobně mám zkušenost jen s částí pro nižší gymnázium a jsem velmi spokojená. :)

Jak to funguje?

Za celý školní rok se podíváme asi na čtyři představení, které paní profesorka vybere a důkladně prozkoumá, zda jsou pro nás vhodné. Pak si nás svolá do Studovny, kde nám řekne podstatné informace a později předá lístky.

Minulý rok jsme například takto zavítali do Divadla na Vinohradech na představení Bytná na zabití, do Divadla Palace na Africkou královnu nebo do Národního divadla na Sen noci čarovné.

V KMD pro vyšší gymnázium to probíhá trochu odlišně; představení je více a žáci si mohou vybírat.

Tento rok nás- nižší gymnázium- jako první představení čekal Revizor v Divadle na Vinohradech. Tuto komedii napsal Nikolaj Vasiljevič Gogol. Na jevišti jsme mohli spatřit Aleše Procházku nebo Václava Vydru. Mně osobně se hra moc

líbila. Trvala skoro tři hodiny, ale moje pozornost byla stále zaměstnána.

Na další představení se chystáme v lednu a to na DOMOV, kde je ten tvůj? Hra bude prý ve slovenštině, tak uvidíme, jaké to bude!

Já jsem do klubu vstoupila před rokem díky kamarádce. Napřed jsem vůbec nevěděla, o co jde, a moc se mi nechtělo. Kamarádka mě ale přemluvila a nelituji. Všechna představení mě strašně bavila a bylo skvělé, že jsme o tom mohli společně diskutovat.

Pokud někoho z vás baví divadlo, neváhejte a přihlaste se příští rok do KMD!

- Tereza Podpierová, KA

Fotografie z Národního divadla

Členovské okénko

Jak se vám líbil Revizor?

DAN ADAMOV, TA

První část byla nudná, nic zajímavého se tam nedělo. Ale v druhé části se to rozjelo.

ZUZANA KOJECKÁ, TA

Byly tam úžasné hudební scény, některé scény byly však zdlouhavé. Vtipy byly občas dobré, ale opakovaly se. Kostýmy se mi moc líbily.

VALERIE BIZZUTO, TA

Začátek se zbytečně řešil do podrobností, bylo to až nudné, ale nakonec se mi to líbilo. Konec byl otevřený a úplně jiný, než jsem čekala.

ANNA VAŘEKOVÁ, KA

Z recenzí na internetu jsem se snažila čerpat nápady, jak podat tenhle názor, nicméně vidím, že pánům recenzérům se z velké části zdá, že toto představení má jakýsi nevyužitý potenciál, o kterém já nevím, což asi dává smysl, protože málokdy bývám v obraze. Internet mi tentokrát tedy nenahrál do karet a tak asi řeknu jen to, že nejlepší postavou byl doktor. Jednoznačně. I když jsme byli až tak daleko na balkóně, nemohla jsem si nevšimnout toho, jak tam tak zklamaně sedí a ještě více zklamaně otrhává růži. A takhle on vypadal celé ty skoro 3 hodiny. Zklamaně. Chudáka ho odmítla holka, která se mu líbila, a tak se jal otrhávat. Mimochodem jestli se tam někdo hodlá vydat, tak ať se připraví na občasné nikotinové závany.

MAGDALÉNA ZÁKOROVÁ KA

Revizor je první představení, na kterém jsem s KMD byla, a byl to hezký úvod do mého členství. Hra, která je příjemná komedie sama o sobě, byla i obohacena o pár narážek na "dnešní politickou situaci", které ještě přispěli k ironické atmosféře celého představení.

ESTER ZAJÍCOVÁ, KB

Hra byla vtipná, měla pointu a byla skvěle zahraná. Tedy až na Šárku Vaculíkovou, u té se mi zdálo, že to přehrávala, ale možná to tak přišlo jenom mně. Bylo to na mě moc dlouhé. Ale jinak úžasné představení.

SLUNCE PÍSEK SURF

V Praze právě odbíjí dvě hodiny odpoledne, ovšem celá Austrálie už dávno ulehla, aby byla svěží na vstávání za východu slunce, běh po pláži a procházku pro ranní kávu do nejbližší pražírny. Mně už se taky klíží očka kvůli after-jet-lag režimu mojí famílie, která mě po pěti měsících tady u protinožců přijela navštívit. Nacházíme se uprostřed parného australského léta a já si užívám konečně prázdnin, kterých se mi v červenci nedostalo, jelikož je zde, mimo ročních období, naopak i rozvržení pro školní rok.

Vyučování na střední škole se s tím českým dá jen těžko srovnávat, ale to, že úroveň obtížnosti je tady tak o devadesát procent nižší, mi na tuhle chvílku vůbec nevadilo. O to víc jsem získala času to tady prozkoumat a procestovat.

Netížily mě moc žádné povinnosti a mojí největší starostí se stalo to, aby byly dost dobré vlny na surfování.

Na otázku, co mi odsud bude chybět nejvíc, po všech lidech, kteří se stali mojí druhou rodinou a skálopevně mi přirostli k srdíčku, to bude asi obecně ten australský životní styl. Úplně kamkoliv přijdete v plavkách a bez bot, se solí ve vlasech a chodidly obalenými v písku, nikomu na tom nepříjde nic divného, a nikomu ani nevadí, že z Vás všude kape voda. Každý, koho potkáte se na Vás při nejmenším usměje, pozdraví, popřeje hezký den, nebo se zeptá, jak se máte, při čemž se často odtrhne až po půl hodině nadšené konverzace.

Na školu jenom čtyři dny v týdnu, surfování jako jeden z šesti předmětů a lívance v pondělí zdarma, budu v lednu s rozdílovkami za dveřmi taky určíte ráda vzpomínat.

Zažila jsem si tady svůj velký australský sen plný slunce, oceánu, kamarádů, výletů a čerstvého ovoce, a asi přijde čas se vrátit zpět do, třeba už zasněžené, stověžaté Prahy.

Je toho tolik, o čem bych mohla vyprávět, nejen proto, že Austrálie sama o sobě je úžasná. Snad se mi podaří vymyslet více informativní report o všem zajímavém až budu více čilá.

PS: I po pěti měsících jsem na živu, což je s tolika zvířaty, jejichž jediným cílem je Vás zabít,
důvod k oslavě!

- Anna Suchánková, MB

PIZZA A JABLKA

Když jsem byla malá, pod pojem „Ital“ jsem si představovala hlasitého majitele pizzerie se snědou pletí. Teď po skoro čtyřech měsících v Itálii to můžu potvrdit. Samosebou, platí to jen pro určitou (i když ne zas tak malou!) skupinu lidí, ale ať žijou stereotypy. Také asi všechny hned napadne jejich charakteristické gestikulování, což pro zajímavost vzniklo tak, že vzhledem k tomu, že Italové prostě *jsou* hlasitý, hlavně tam dole, tak se neslyšeli z jednoho obchodu/domu do druhého přes ulici plnou lidí a života. A tak přirozeně začali mávat rukama a to se časem stalo součástí jejich dorozumívání. Nebo teda takhle mi to aspoň řekla jedna holka, nevím, jak moc je to pravdivá informace, ale dává to smysl.

Avšak nechci tu mluvit o fyzickém zjevu Italů, nýbrž o jejich mentalitě. Je tu totiž spousta věcí, které mě celkem překvapily. Na začátek bych chtěla říct, že Italy mám velmi ráda i přes některé neduhy, které se chystám vypíchnout a doufám, že to nijak nepobouří italskou menšinu Aleje. Začala bych asi tím, že Itálie je jako dvě odlišné země a sami Italové to tak popisují. Tady na severu si neustále dělají srandu z jihu. Divná věc je, že říkají, že tam dole mluví špatnou italštinou a že neumí gramatiku. Jak je to možný? Jako jasně, Moravani taky mluví trochu divně, ale nikdy by mě nenapadlo říct, že špatně skloňují slovesa. Italština je totiž sice ze začátku a na počáteční domluvu jednoduchá, ale je pravda, že víc do hloubky je to fakt poděl. Ale i tak mi furt nejde do hlavy, jak může člověk nevědět, jaký čas používat ve svém rodném jazyce.

K těm jazykům bych ještě zmínila, že totálně žijí ve svojí bublině románských jazyků. Většina lidí, ani tady na severu teda nějak skvěle, pokud vůbec, anglicky nemluví. Pokud mluví dobře nějakým jazykem, tak francouzsky nebo španělsky a mají pocit, že jsou to lingvisti. Jako já nechci říkat, že je to stejný, ale TA PODOBA JE TAM VELKÁ. Hlavně pak vůbec nedokážou pochopit, že jiné jazyky mají úplně odlišná pravidla a nejde jen změnit koncovku a výslovnost. Jo a k tý podobě, podle většiny místních je teda italština a španělština UPLNĚ jiná, ale já, když teda mluvím česky, tak rozumím jak rusky, tak bulharsky. Ale to už aspoň musí vědět co Česká republika je, tady se totiž nějak zasekli v minulém století s Československem.

Jo a včera se mě babička zeptala, jestli máme v naší zemi jablka. To mě celkem rozsekalo, ale smát jsem se nemohla. Už tak je náš vztah totiž na vlásku kvůli mému vegetariánství. Z pohledu Italů téhle generace jsem nemocná, pokud nejím maso. To ale asi neplatí jen pro Italy, ale právě mě to celkem překvapilo s ohledem na to, že tu mají mnohem víc bezmasých jídel.

A když mluvíme o jídle, musím podotknout, že jsou neskutečně pyšní na svojí kuchyni. Je to pochopitelný, fakt uznávám, že jídlo mají výborný (taky za to draze zaplatil můj dříve poměrně útlý pas), ale je zvláštní, jak se jim nechce do ničeho jiného. V Praze jsem zvyklá jíst i asijskou kuchyni, nebo prostě cokoliv, ne jenom svíčkovou a rajskou přece. Tady se vám každý den dostane jen těstovin nebo pizzy na různý způsoby. Je teda neuvěřitelný, kolik typů těstovin a způsobů jak je dělat, mají. Oni k tomu pak totiž ještě jí „antipasti“, jaktožto v podstatě další chody, takže to pak rozhodně není strohé.

Takhle bych ukončila moje insights, teď mě dál nic nenapadá. Nechci, ale aby to vypadalo, že jsem proti nim nějak vysazená, jak to čtu zpátky, tak jsem asi ze sebe potřebovala dostat pár věcí, co tu s nikým asi neposdílím, haha. Jinak jsou to velmi otevření a milující lidé s kulturou v srděčku!!

- Maja Kafková, MA

GRIAB DI!!!

aneb report ze zamlženého **Unterallgäu**

Naštěstí pozdrav z titulku slýchám jen zřídka a můžu směle prohlásit, že tady žiju v Hochdeutsch bublině (nebo aspoň bavorské Hochdeutsch bublině). Překvapivě po dvou měsících tady vlastně znám víc slov tureckých než švábských, takže víc dialektu už ze sebe nedostanu. Možná už všichni vědí, že když na mě zkusí něco v nářečí, většinou se jim ode mě dostane odpovědi v podobě „HÄ?!“, a tak mluví hezky zřetelně. (poslední dobou si říkám, že už to možná trochu přeháním, ale hrozně mě baví to říkat, hlavně když u toho člověk pěkně procítěně zdvihá obočí... pro mě je to prostě ztělesněný otazník.)

Obecně mě tady němčina hodně baví, výjimkou jsou jen okamžiky kdy si přeložím nějaké slovo, zjistím, že znamená úplně to samé jako slovo, co už umím a žádný Němec mi není schopen vysvětlit rozdíl. Tohle se mi sice stává každý den, ale ještě nemám chuť jít vrazit hlavu do zdi.

Ve škole je to příjemné, protože když mě nebaví látka, tak se můžu soustředit na to, co ten učitel vlastně říká a nikdy se nenudím. S úsměvem vzpomínám na učitele matematiky, kterého bohužel už nemáme, ale který mluvil v dialektu, odsekával od sebe slabiky všech slov a do toho zběsile mával ukazovátkem. Na těch hodinách prostě nešlo dělat nic jiného, než sedět a fascinovaně hledět. Můj učitel němčiny nám zase první hodinu pustil Rammstein, tak jsem doufala, že je to nějaká jeho

tradice, třeba jako Pledge of Allegiance.. jako věděla jsem, že ne, ale bylo by to pěkné německé probuzení. Ve skutečnosti je naše ranní probuzení každodenní modlení, protože chodím na katolické gymnázium. Kromě modlení jsou taky všude po škole obrázky a figuríny nějakého světce. Bohužel pořád nevím, kdo to je. Ani u sebe nemá nic, z čeho by se to dalo poznat. (a ne, není to Ježíš, nejsem zas tak nevědomá).

Škola je tedy fajn, ale malá rada pro ty z vás, kteří uvažujete o studiu v Německu: jedte v sextě. Výměnné studenty tady obvykle dávají buď do 9., nebo do 10. třídy (kvarta, kvinta), protože 11. a 12. už nemají společný rozvrh jako jedna třída, ale rozdělují se podle toho, jaké předměty si kdo zvolil a v jakých dělá Abitur. Rozumím tomu, že z hlediska agentur je lepší, když jste v jedné a té samé třídě, ale mně to moc nevyhovuje. Nejde jen o to, že chodíte do třídy s mladšími lidmi, ale i o to, že většinu z toho, co se učíte už až moc dobře znáte. Moje třída mě třeba považuje za prudce inteligentní, jelikož mám lepší známky než oni... ale ve skutečnosti je to tím, že já už měla pár let na to tu látku pochopit.

Můj dosavadní největší úspěch byl, že jsem si změnila většinu hodin angličtiny, která byla fakt příšerná. Díky tomu teď chodím na pár hodin s jednou částí 12. ročníku a našla jsem si tam milé kamarády. (To, co je odlišuje od mé třídy není jen jejich přátelskost, ale i vlastnictví aut, což tady, na bavorském venkově, přijde vhod). Plus můžu chodit do jejich podzemního třídy, kde je gauč.

Bohužel tady není zas tak moc volnočasových aktivit, ale tím, že mám dost volejbalu a škola je celkem náročná a někdy až do pozdních hodin, tak se nenudím. Kromě toho si ještě chodím hrát s dětmi do domova uprchlíků. Vlastně to nedává moc smysl, protože by si prostřednictvím dobrovolníků měli zlepšovat němčinu a ode mě moc nepochytí. Ale je to milé.

Moje host rodina je dost zajímavá. Hned od začátku jsem byla v sedmém nebi, protože moje host máma vede v přízemí domu bio obchod, sama má malé pole a je vegetarián. Pro mě je to slast, ale druhá studentka, Italka, trochu trpí. Ze svého domku na pláži je totiž každý den zvyklá na těstoviny s rybou.

Obecně nám tady neskutečně pomáhá být ve dvou, třeba i proto, že se nám líp daří rozklíčovat, co se zrovna děje v našem domě. Ten není skoro nikdy zamčený, lidi prostě přicházejí a odcházejí a sama naše host máma často jen tak zmizí. Všichni jsou dost bezproblémoví, ale někdy už nám jejich extrémní bordel nebo určité vlastnosti lezou na nervy. A přesně v ty chvíle děkuji osudu, že jsem tady skončila ještě s někým, kdo nejen mou rodinu, ale i zvláštnosti německých spolužáků vnímá stejně. Závěrem bych tudíž ráda poskytla ještě jednu radu: víc hostitelských studentů v jedné rodině může být vaše spása.

- Anna Sušická, MB

SLAM 2019

Pro někoho není prosince bez Vánoc, pro dalšího není prosince bez mrazivého počasí, avšak pro nás se Žandou Špandou není prosince bez Mistrovství České republiky ve slam poetry. Letošní ročník se odehrával v pražském klubu Meetfactory, jako ostatně již v roce 2017, a pro nás dvě byl pro jednu zase o něco náročnější. Minulý rok jsme za kulturou musely až do Brna a prosinec letošní jsme byly nuceny těžce a s velikou námahou vstávat po after party našeho vlastního maturitního plesu. Ano, bylo 7.12.2019. I přes to jsme však svých 300 korun českých nemohly nechat propadnou, a samozřejmě jsme nemohly připravit ani čtenáře Alea o tuto jedinečnou „reportáž“.

Natěšené na nové tváře a nové zajímavé básně jsme se uvelebyly pěkně na zemi, 500 korun za sezení je totiž trochu zlodějna, a vyčkávaly. Až jsem se po třicetiminutovém zpoždění dočkaly! Celým večerem v roli moderátora provázel známý slamer Anatol Svahilec proslulý svým specifickým stylem vystupování v podobě slovní zásoby typu „všeho chuť“. Tato slamová akce nebyla zdaleka první, kterou Anatol moderoval, a tak bylo o zábavu postaráno.

A abych se po minulém roce neopakovala v otřepaných frázích, kdy se snažím přesunout z jednoho vystupujícího na dalšího, nechte mě udělat tuto reportáž tak trochu netradiční, avšak se zachovanou chronologií, samozřejmě.

THEA – Návštěvnice z Břeclavi a jediná žena večera. Atmosférou své performance představovala spíše ženskou verzi starého známého Dr. Filipitche. Jen s trochu vážnější tematikou.

DR. FILIPITCH – Pražský student sociální a kulturní antropologie a mistr České

republiky ve slam poetry za rok 2017. Jako vždy uvedl publikum do odlehčené nálady svým společensko-kritickým slamem, kterým si však dělal vtípky spíše sám ze sebe.

LEF L'EVATHAN – Umělecké jméno při jehož vyslovení jsem se po dvou ciderech s 7,75% alkoholu opravdu ztratila. Pobavil nás slamem, který obsahoval hned několik zajímavých a nevšedních témat: rande s Djatlovem, bagety, squash, vliv Michala Davida na rychlost vaření čočky, zlomená noha, malování zdí a ateismus. Ano, „Go big or go home.“ V té nejlepší podobě.

SIGMA – Též pražské individuum. Nebýt tento fakt uveden již při představování všech soutěžících, určitě bychom si na to dle jeho vizáže i samy vsadily. To nebo říše divů těsně před příchodem Alenky

GARÇON – Chlapecký nováček roku 2017 a momentálně už spíše „Homme“, neboť jestli někdo dělá slam o řidičáku a nemá ho, tak opravdu nechápu, kde už bere nápady.

TUKAN – Skoro-švagr již zmíněného Dr. Filipitche, který se proslavil převážně vážnější tematikou svých básní, ani tentokrát nezklamal. Slam o ovlivňování zpravodajství a společenské nedůvěře k médiím musel velmi silně zasáhnout u srdce každého, kdo sledoval ne tak dávné dění na Slovensku.

ONDRA HRABAL – Mistr roku 2018 a muž s hlasem jak dělaným pro dabing Ryana Goslinga. Letos přišel s trochu slabším pojetím však velmi závažné tematiky – škola utlačuje kreativitu. Opět jsme mohli vidět jeho klasický styl dialogu, a tak si i užít jeho božský hlas hned v několika polohách. Opravdu, najděte si audio!

MICHEL – Brňák. Představil však úplně jinou dimenzi témat na slam – církev.

Trochu agresivním způsobem kritizoval Kardinála Duku, avšak jeho přímá interakce s publikem v podobě „stíná přímo uprostřed“ byla velmi zajímavým a nevšedním prvkem.

JIRKA JURÁŇ – Pokaždé nejstarší soutěžící, avšak zraje jako víno. Jirka Juráň ani tento rok nezklamal a přenesl nás do slovy se hry a zamotal nám hlavy hned několika přirovnáními a slovními hříčkami.

ŠIMON FELENDÁ – Pro mě osobně velká vzpomínka na hodiny chemie – pozornost po pár sekundách „v čudu“. Chlapec však pěkný, tak si snad jeho slamy užiju na oficiálním videu, který samozřejmě i tento rok bude!

POGO – Trochu temný, trochu vtipný, tak trochu zvláštní výběr témata. Dostalo se nám alegorie v podobě plyšáku, kteří hrají poker. Škoda jen, že nevím čeho ta alegorie byla. To zas bude maturita.

PAN FENEK – Známy z Brna, odkud je, či Karlových Varů neustálým seskakováním z pódia a instantním zpětným vylézáním zpět. Dětinských a náhodných témat bylo tento rok opravdu dost, neboť

ovoce ve frontě na džusovač není úplně TOPIC do vysoké společnosti.

KRAVÁL 123456 – Tak trochu „tlustej John Lennon“ s flitrovanou kočkou na triku. „Tlustej John Lennon“ byl název jeho slamu a jsem si jistá, že právě tím si publikum získal. Kdo si dokáže představit tlustého Johna Lennona, 78910?

V takovémto sestavení jsme mohli vidět zástupce celorepublikového slam poetry 2019. Následně přišlo ještě druhé kolo, avšak taky přišel další cider se 7,75% alkoholu a to je asi vše, co vám povím. Napínavou novinou je, že vyhrál Pan Fenek. Po pár dalších osvěžujících nápojích jsem nemohla být šťastnější, že vyhrál někdo, kdo slamoval o loupajícím se banánu, který si zapomněl klíčky od auta.

A takto večer skončil. Druhou after party za dva dny jsme si už se Žandou Špandou odpustily, neboť minulý rok v Brně jsme byly rády, že jsme našly naše ubytování. Kdo ví, co by se mohlo stát ten večer v Praze, když vlastně v Praze vyhrál Brňák.

- Nela Majerová, 4.A

Z MALOTŘÍDKY NAD ALEJ

Čím jste chtěla být, když jste byla malá?

Chtěla jsem být takovou tou babou kořenářkou, jak lítá po tom lese a trhá tam bylinky; ale ty jedovaté! Třeba rulík, bohlav nebo kokořík vonný! A teď jsem z toho chtěla vařit ty lektvary. Myslím si, že na důchod je to moc dobrý plán – dobrá brigáda se vždycky hodí.

Dnes už žijete v Praze, ale původem jste z Žabně u Frýdku-Místku. Co vás sem z rodného kraje přivedlo?

Manžel. On dostal šílený nápad, že tu bude studovat vysokou. On tu školu dokonce dodělal a dostal tu práci. A teď co, mám se s ním rozvést? Ale kdyby mě šikanoval nebo něco, tak první pendolino, a konec!

Proč jste se rozhodla zrovna pro aprobaci matematika-biologie?

Jsem se vůbec nerozhodla. Z biologie mě zajímá genetika, to je strašně zajímavý obor.

To mě vyvazuje z toho, že bych mohla někoho vychovat – pokud je totiž všechno dáno geneticky, tak já jako kantor nebo rodič s výchovou nic nezmůžu. V matematice mě zajímá matematická analýza – derivace a integrály. To jsem taky začala studovat, ale když si k tomu člověk přidá i to učitelství, tak musíte přibrat i tu „jednodušší“ matiku a biologii.

Co říkáte na povinnou maturitu z matematiky?

Myslím si, že na osmiletém gymnasiu by se měla učit ta nejbrutálnější matika, jaká existuje. Žádné oblasti by se studentům neměly zatajovat. Tohle by se měli učit všichni, ale kantoři by si měli uvědomit, že každý není matematický génius a ne každý je na matiku nadaný. Ukázat vše tak, jak to opravdu je a zároveň nenechat tři čtvrtě třídy propadnout. Z toho mi plyne to, že by povinná být neměla.

Na internetu se o vás dá dočíst, že jste držitelkou českého (a možná i světového) rekordu v nejdelší souvislé výuce matematiky. Jak taková akce probíhala?

Ani nevím. Byla jsem třídní dvou tříd na ZŠ

Hanspaulka. První byla nevychovatelná a druhé... nešla matika, ale byli moc hodní. Protože tu první třídu učit nikdo nechtěl, tak jsem tam učila nějakých 13 hodin týdně. Místo nějaké rodinné výchovy jsme taky měli matiku... koho to zajímá,

že jo. A po třech letech z toho byli žáci trošku zmatení a tak přišli s tím, že bychom to mohli dotáhnout. A že uděláme rekord! Chtěli po mně jediné – abych vydržela 40 hodin souvisle vyučovat matiku. Psychydeličtější zážitek jsem v životě neměla! Pokud se bojíte drog a chcete zažít drogové opojení, víc než 15 hodin matiky by to mělo udělat. Člověk se potom dostane do stavu, ze kterého jde trošku strach.

Slovníček:

Šmelo – něco je hodně špatně

Zyglat – to samé jako mňagat; vytvořit zvláštní mokrou substanci, která se lepí. **Zyglat** znamená, že je trošku sušší; **mňagat**, je to ještě mokřejší.

Plusit/mínusit – krátit členy ve zlomku oddělené plusy a mínusy

Na šuro – je to velmi křivé; šuré jak brco

Když už jsme u té Hanspaulky, kde všude jste před příchodem na Alej učila? Alespoň podle vašich příběhů jste toho zatím stihla opravdu hodně.

Tak já jsem začala učit v osmnácti. U nás na vesnici v malotřídce onemocněla paní řídící, a paní uklízečka na to sama nestačila... jednoduchý důvod. Dokázala jsem zvládnout částečný úvazek, zbytek zvládla uklízečka a tak to fungovalo do té doby, dokud se řídící nevyléčila. Říkala jsem jí, že neumím vůbec učit, ale ona mi řekla: „Génus něco vydrží a s blbcem stejně nehneš“, což je velmi povznášející věta. Tam jsem dělala dva roky. Když skončilo tohle, tak zrovna v ostravském diagnostáku dávali rizikové příplatky... tam jsem dělala tři roky. Potom jsem přešla s šíleným manželem do Prahy, kde jsem nejdříve dva roky učila na obchodce, rok na Suchdole, následně

jsem přešla na Hanspaulku a pak jsem byla 15 let na Kavalírce. A teď jsem tady.

Jakou nejhorší známku jste kdy studentům dala?

18. Na vysvědčení samozřejmě pětka, ale to musí být už někdo, kdo mi opravdu leze krkem.

Posloucháte ráda hudbu? Pokud ano, jakou?

Upně nejoblíbenější písnička? Hymna, ta je krásná. Ta se povedla... máme nejkrásnější hymnu ze všech zemí. Mimo to mám ráda hlavně punk, metal... Jarek Nohavica, Kryl, Horkýže Slíže. Potom se mi líbí Lucie Bílá, Xindl X, ale vždycky od každého něco. Moc mě nebaví opera.

- Martin Rosenberg a Matěj Pánek, QA

AUSLANDSJAHR - LOHNT ES SICH?

Für acht Jahre auf das gleiche Gymnasium zu gehen klingt ziemlich langweilig und eintönig. Aus diesem Grund gehen viele Schüler und Schülerinnen während ihrer Schullaufbahn für eine bestimmte Zeit ins Ausland, so auch ich, denn ich habe von Februar bis September in Prag gewohnt.. Allerdings verlässt man beispielsweise seine Freunde und Familie, weshalb sich die Frage stellt, ob sich ein Auslandsjahr lohnt.

Neben den offensichtlichen kulturellen Aspekten eines Auslandsjahres, ist das soziale Leben ebenso ausschlaggebend. Zum Einen lernt man eine völlig neue Umgebung kennen. So kann man Freundschaften schließen, ohne, dass die Menschen ein vorgefertigtes Bild von einem haben. Diese Beziehungen entfalten sich auch schneller, da man nur eine begrenzte Zeit in dem Land ist. Natürlich knüpft man folglich auch viele Kontakte, die für ein Leben halten können und die man immer wieder besuchen kann. Wegen diesen neuen Freundschaften komme ich unter Anderem auch jeden zweiten Monat zu Besuch. Zwar bei meinen Eltern, doch mit meinen Freunden verbringe ich dann den Großteil meines Besuchs. Die meisten Leute waren sehr offen und in sieben Monaten konnte ich viele Kontakte knüpfen, die hoffentlich auch noch lange halten werden. Die Schüler aus den Stufen über mir waren besonders nett und ich habe zum Beispiel meine beste Freundin in Prag kennengelernt, sowie meinen „Bruder“ und ganz viele andere tolle Menschen.

Dagegen gibt es ja noch das soziale Leben zu Hause, denn man verlässt seine Freunde und Familie. Für manche Leute ist es sehr schwer, ohne diese auszukommen. Vor Allem, wenn man aus einem Land kommt, das komplett anders ist. Außerdem ist es nicht so einfach, sich um die Beziehungen in beiden Ländern zu kümmern. Ich habe in Prag mit meinen Eltern gewohnt, also war das kein Problem. Bezüglich der Freunde habe ich mich auf die Leute in Prag konzentriert, was zu einem guten sozialen Leben geführt hat. Doch als ich wieder in Deutschland war, habe ich gemerkt, dass ich sehr viele lose Enden mit meinen alten Freunden hatte. Da wir uns in verschiedene Richtungen verändert haben, waren wir auch nicht mehr auf der gleichen Wellenlänge. Der Vorteil daran ist aber, dass ich dadurch auch hier in Deutschland neue Freundschaften geschlossen habe.

Wichtig zu beachten ist aber auch die Zeit danach. Wenn man viele Freunde gefunden hat, dann ist es offensichtlich nicht sehr erfreulich diese zu verlassen. Besonders, wenn das besuchte Land sehr weit entfernt ist. Ich brauche zwar nur um die sechs Stunden mit dem Bus, dennoch ist es qualvoll, nicht mehr in Prag zu sein. Da ich immer wieder zu Besuch komme, werde ich immer wieder daran erinnert, dass ich nicht mehr das Prager Leben lebe. Aber auch, wenn man weiter entfernt wohnt und nicht daran erinnert wird, ist es mindestens genauso qualvoll. Man muss eben damit zurechtkommen, dass man die Personen und das Land für eine lange Zeit nicht sehen wird. Jedoch ist es nicht unmöglich damit zurechtkommen.

Abschließend kann ich sagen, dass ein Auslandsjahr vollkommen empfehlenswert ist, wenn man sich im Ausland befindet. Die Rückkehr nach Hause ist im Gegensatz dazu ein großer Nachteil, weshalb es dann auf die individuelle Entscheidung ankommt. Meiner Meinung nach überwiegen dennoch die Vorteile des sozialen Lebens, deshalb hat es sich für mich zweifellos gelohnt und ich würde, wenn ich könnte, wieder mehrere Monate im Ausland verbringen.

- Melody Armanugraha

CO JE TO CHANUKA?

Přicházejí Vánoce a ty, ač se to nemusí zdát, v České republice neslaví zdaleka každý. Tak třeba Židé, kteří však mají v tomto období jiný zajímavý svátek, Chanuku. Chanuka, ač se to díky její popularizaci v souvislosti s Vánocemi nezdá, je jeden z méně významných židovských svátků. Během Chanuky slaví Židé hrdinský počín v příběhu, kdy hrstka statečných Židů vzdorovala kruté nadvládě seleukovského krále Antichona IV. Ten si Židy znepřátelil, když postavil judaismus mimo zákon a následně vyraboval jeruzalémský Chrám. Rebelii proti utlačování odstartoval Matatijáš s jeho syny, z nichž Juda, přezdívan „kladivo“, dovedl coby vůdce po Matatijášově smrti Židy k vítězství.

Toť k příběhu, jenomže jak se vlastně tento svátek slaví a jaké tradice ho doprovází? Svátek ustanovil na měsíc Kislev (9. měsíc židovského kalendáře) právě hrdina příběhu Juda a bylo dáno 8 dní pro oslavy. Během nich se praktikují tradice jako zapalování speciální verze Menory (židovský sedmiramenný svícen), roztáčí se Drejdl (hračka připomínající káču) a jí se spousta smažených jídel jako koblihy nebo latkas (pokrm podobný bramborákům). Proč se ale jedí smažená jídla? Smaží se pochopitelně na oleji, a právě olej sehrál důležitou roli v chanukovém příběhu. Po úspěšné vzpouře a vyhnání Seleukovců začali Židé s opravami Jeruzaléma a Chrámu. Důležitý byl olivový olej v chrámové Menoře, kterého bylo tak málo, že měl hořet jenom jeden den. Zázrakem však hořel osm dní. Proto se Chanuce říká svátek světél. O Chanuce se tak dobře najíte a ani nikomu nemusíte kupovat dárky.

- Daniel Krogman, QA

VANCOUVER, B.C.

Jel jsem sem s cílem naučit se anglicky a najít si kamarády po celém světě, ale když jsem sem přijel, tak jsem to musel trochu přehodnotit: naučit se německy a sníst co nejvíc sushi. Ale ani s novými cíli jsem neuspěl; moje němčina je pořád horší než německá angličtina a sushi jsem měl zatím jenom čtyřikrát. Po dlouhém hledání rodiny jsem skončil u pohodového Vancouverita a energii zářící Québécois. Mám tak možnost ochutnat záživný mix francouzské, americké a asijské kuchyně. Nikdy předtím v životě jsem neměl palačinky s jogurtem a krevety, hovězí stroganoff s nudlemi ani knedlíčky s kuřetem a majonézou. To ani takzvaná BBQ pizza z Boston pizza nepřekoná.

Protože je tady neskutečně drahý bydlení, všichni tady bydlí v hostitelských rodinách po dvou. Měl jsem to štěstí dostat nejmilejšího Němce, co jsem kdy potkal, naštěstí spolu doma všichni vycházíme dobře. Bylo tady ale dost problémů s rodinami, jsem rád že se mi to vyhlo. A samozřejmě nemůžu zapomenout na 14letou fenku (psy tady má skoro víc lidí než v Česku).

Škola je tady jednoduchá, rozhodně snazší než Alej, ale hodně poučná ve smyslu poznávání nových kultur. Moje škola (Seycove) je prý nejbělejší v regionu (jsme tak zapadlí, že je tu pořád ještě víc Kanadánů než Číňanů), ale 70 z 550 studentů jsou mezinárodní, tak jako já. Můžu vám říct: jestli chcete do Kanady, tak jedte někam, kde tolik studentů z cizích krajín není. Tady to totiž vyústilo v gangy Brazilců, Němců a Italů, pár osamělých Španělů +

mě a Kiki z paralelního ročníku z Aleje, která mi tady jako jediná dává naději na přežití v hodinách španělštiny. Protože Kanadáné si už zvykli na hordy cizinců, nejsme pro ně nic zvláštního a tak se s námi většinou nebaví. Když to zjistili Němci, tak se začli bavit jenom mezi sebou (převážně), Italové jsem jezdí ve skupinách kde už se mezi sebou znají, takže nemají moc motivaci se tady s někým bavit. Je trochu úmorné trávit v hodinách 80 minut času, když se stejně většinou nic moc neděje (vysvětlení: hodiny vypadají tak, že učitel zadá práci, která je buď na úrovni tercie nebo je tak komplikovaná, že nedává smysl), naštěstí si ale můžete kdykoliv udělat individuální přestávku na sushi, hokej, volání mamince domů nebo pozorování zaměstnanců školy, jejichž náplní života je kontrolovat pořádek na chodbách). Škola končí ve 3:00, což díky místním horám znamená zhruba hodinu po západu Slunce. No ale to vůbec neznamená, že by tady nebylo co dělat. I když...

Zatímco pro Kanadu existují 2 roční období - zima a červenec - ve Vancouveru se rozlišuje kajaková sezóna, lyžařská sezóna a zbylých 363 dní v roce, kde prší a teplota se pohybuje mezi šesti a osmi stupni Celsia. Když už jsme u těch jednotek, tak je potřeba zmínit několik kanadských specialit. Délka se měří v metrech, výška ve stopách; teplota venku v Celsiích, vevnitř ve Fahrenheitech; voda v litrech, benzín v galonech, mouka ve ⅓ hrnku (78,8 ml), jídlo v gramech, lidi v librách a tak podobně.

Pokud chcete ve Vancouveru zapadnout, přidejte se mezi 48% menšinu, která mluví anglicky, kupte si deštník, co nejdebilnější auto a kelímek Starbucks. Jediná jazyková bariéra a tady vzniká mezi domorodci a jejich přirozeným prostředím, kde jsou nápisy francouzsky a indiánsky, lidi, kteří mluví převážně mandarínsky, pandžábsky a hindglisch s tím mají oprávněně problém.

Říká se, že Vancouver je nejdražší město v Kanadě. Ale pokud nejste jako Kiki a nekupujete si zbytečný hadry užitečný věci ve slevě, platíte tady vlastně jenom 1 až pětinasobek českých cen za služby, vstupy na koncerty a do sportovních středisek a pochopitelně sushi, samozřejmě pokud neplánujete platit 100 tisíc za univerzitu nebo dvousetdevadesátinásobek za garsonku na okraji města.

Taky se říká, že Vancouver je pěkné město. Pokud se vám líbí mrakodrapy vedle jednopatrových budov obklopených parkovišti na poloostrově s parkem velikosti Brna, tak jste tady jako doma.

Takhle vlastně vypadá jenom downtown. U nás v North Vancouveru máme fjord a špičky hor. Praha mi upřímně chybí.

Co ale rozhodně stojí za návštěvu jsou nedaleké (800km) rocky mountains, nedaleký (dvě hodiny trajektem) Vancouver Island a možná nedaleký (hodinu hydroplánem) Seattle. Jo jo, vzdálenosti jsou tu trochu větší, ale na to si zvyknete, protože do nejbližšího Tim Hortons je to 6 km, což je asi palec na yardové mapě Vancouveru. Pokud nemáte rádi vzdálenost ti, a ochuzujete

se o nejlepší treky, dechberoucí podívanou a skoro evropské lyžování kolem Banffu a Lake Louise, surfing v Tofinu a další věci, co ve Vancouveru můžete dělat taky, ale není to tak hip.

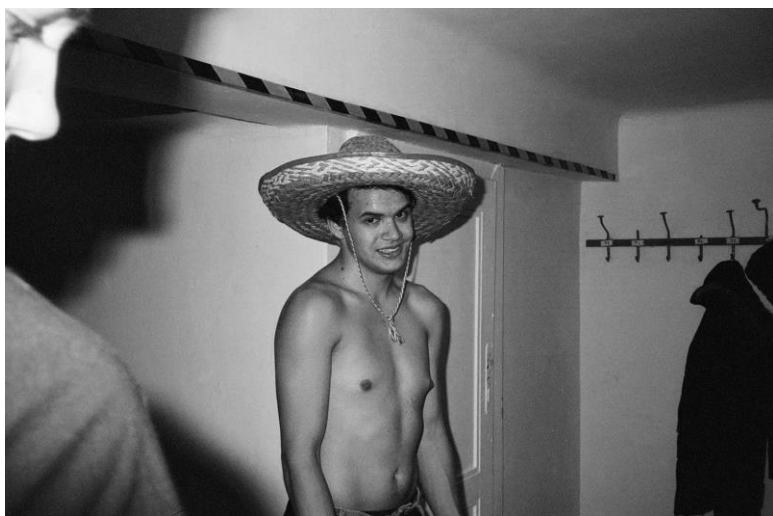
Vůbec vás nechci ovlivňovat nebo tu dělat reklamu, abyste do Kanady jezdili, ale kdyby jo, určitě si tím otevřete oči, naučíte se anglicky trochu...a je to tady fakt pěkný

- František Hrubý, MB

FOTOKOUTEK

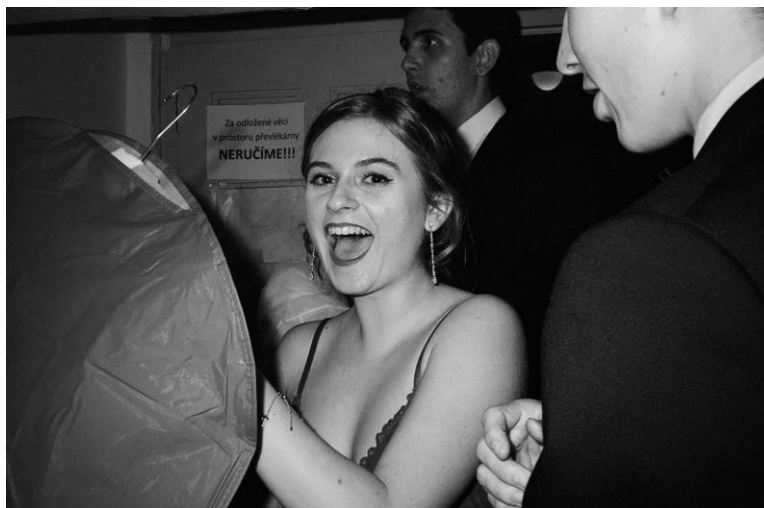
Rok se s rokem sešel a přinesl s sebou další maturitní ples. Tentokrát jsem však nebyla v pozici nezávislého pozorovatele, ale byla jsem jeho aktivní součástí a večer jsem tak měla naplánovaný prakticky až do samotného konce. Přesto se mi nějakým zázrakem povedlo v tom shonu vyfotit celý film (24 snímků, pro neznalce) a přináším vám tak pohled do zákulisí plesu a do duší vašich maturantů.

Naštěstí došla lepící páska.

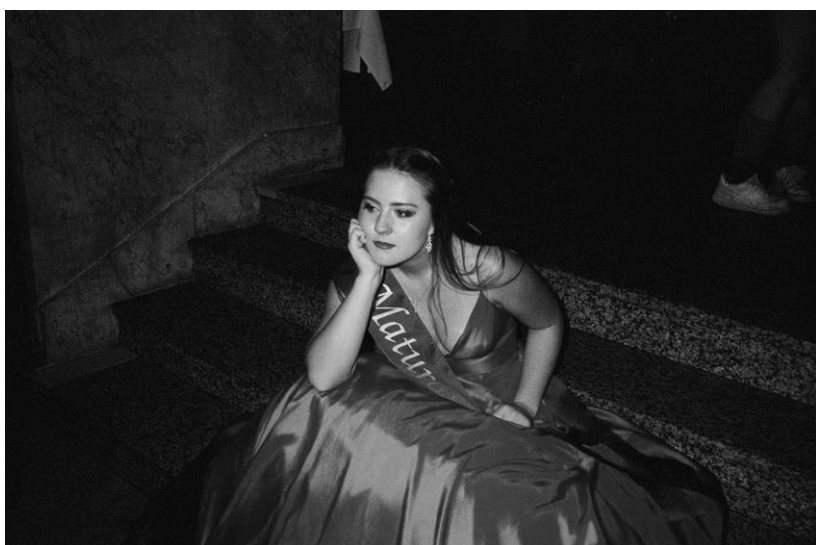

¡Viva México!

Máš 5 minut na to se dostat do šatů, ale nesmíš si rozmazat makeup, zničit si účes nebo nedej bože šlápnout na šaty holek, co se převlékají 10 cm vedle tebe.

Každý má rád focení.
Jen se to snaží nedávat
najevo.

Realita plesu aneb
na plese se i brečí,
děti.

Piráti.

- Barbora Hourová, 4.A, ig: @vubecnemomentky

MATURÁK, POHLED DO ZÁKULISÍ

Holahou lidičky, doufám, že jste všichni dorazili na páteční ples, protože pokud ne, nechali jste si ujít jednu z nejlepších akcí za posledních pár let! Nepřeháním, no možná trošku jo. Ale tak kdo by se divil? Poprvý za historii školy maturanti nastupovali jiným způsobem, než obvyklým (nepřehledným) kruhem, a to po červeném koberci! Měli jsme to vymyšlený-nástup ve trojicích, jeden člověk za každou třídu- to aby se rodiče mohli pokochat jak moc jsme se všichni za tech 8 let/4 roky změnili. (anebo spíš zjistit kdo vůbec chodil k nám do třídy).

Co se týče půlnočního překvapení, všechny třídy začaly nacvičovat 2 týdny před plesem (v lepším případě, v tom druhém případě začala fáze vymýšlení toho, co se bude vůbec dělat, a u některých teprve zjištěním, že by se něco mělo připravit). Protože všichni věděli, že nám hoří zem pod nohama, scházeli jsme se po škole i před školou (fakt obdivuju lidi, co tu zvládají být na 7:30 každý den), ale všechno to úsilí stálo za to a každá třída vytvořila originální taneční vystoupení, takže pokud jste to propásli, přišli jste o hodně, už nás asi neuvidíte tancovat v boratkách, pobíhat v popelnici ani lítat jak Mája. Konečně za několik let bylo překvapení takový, že se vedení (zas tolik) nemusí stydět, že jsme žáky tohoto prestižního ústavu a možná MOŽNÁ jsme nikoho ničím nepohoršili! Jo jasně, moderátor dost věcí popletl a nevěděl, která bije, ale popravdě to celkově to vyšlo líp, než jsme všichni čekali.

No a po vydařeném plesu se zamířilo na after. A neobvyklej ročník (nejvíc absencí!! Heh zkuste trumfnout aspoň 1 třídu, myslím, že se to nikomu nepovede), který měl neobvyklý ples (koberec tam byl natažený poprvý), musí mít přeci i neobvyklou after-na cestu jsme si najmuli celou tramvaj a udělali fotku u Pražského hradu.

- Lucie Kromková,

Pozn.redakce - všimněte si toho vystihujícího názvu tramvaje

STUDENTSKÉ OKÉNKO

Kde jste skončili po plese?

THEA ŠEBKOVÁ

V posteli mého dlouholetého crushe, ale sama.

ERIC GUNAWAN

V masážním křesle v palládku

NELA MAJEROVÁ

Před budovou e.conomie, abnormálně opilá kradeným pivkem.

BOHDAN KOPČÁK

V zábřehu na Moravě.

ANIČKA ČERVINKOVÁ

Prošla jsem se pěším tunelem do Karlína, vyfotila se před „Neboj“, boltem se doplazila domů a další hodinu jsem vytahovala pinetky z hlavy.

LUCKA KROMKOVÁ

Na Masarykově nádraží s třema kabátama na sobě (protože mi byla f*ckin zima)

PETR KRYŠTOF

V domově důchodců.

VÍT BENEŠ

V 8 ráno doma

CAROLINE CIANCI

V uberu a pak doma, naprostá pohoda.

JAN HLAVÁČ

Doma i guess

ALEŠ HOLUB

Na Negrelliho viaduktu (pozn. Negrelliho viadukt je až do 2020 v rekonstrukci)

FRANTIŠEK NOVÁK

V gay baru.

ANTONÍN NOVÝ

V autobuse kolem šestý ráno, seděly tam se mnou 2 babčy, pes a skupinka smažáků-takže vlastně poměrně normální návrat dom

PETR ZAJÍC

Já byl na after až do 5. Slušní lidé se přece vrací domu za světla.)

KRISTÝNA VINAŘOVÁ

Zaspala jsem oblecena z after u segry v pokoji:))

VTIPY

Víte, co vznikne, když se spojí dva světy?
Sousvětí

Víte, jak se bude jmenovat první
celosvětový ples?
GloBál

Jak se odborně označuje globální
zvednutí mořské hladiny nad kritickou
úroveň?
Gloglobalizace

Jakým titulem se pyšní nejlepší cello,
které bylo kdy na tomto světě
zhotoveno?
Cello světový

Jak se říká svůdníkovi, který se uchází o
srdce snad každé dívky na této planetě,
kterou uvidí?
Globalič

Jak se říká bankovnímu účtu celého
světa?
Kontonent

Jak se říká malinké obruči?
Trpasluč

Proč básníci radi jezdí na dovolenou do
rovníkových oblastí?
Hledají nové tropy

Jak se jmenuje skupina věrných
fanoušků, kteří stále tvrdí, že Michael
Jackson je král popu?
Populace

Čím se můžete v dnešní době chlubit,
když jedete do ciziny oproti tomu
samému za komunismu?
Skoro zahraNičím

Bez čeho se žádný matematik nevydá do
světa?
Bez $G \pi S$

Čí země je blíž k jižnímu pólu: ta naše
nebo Australanů?
Jejih

Který národ vyrábí nejlepší žiletky na
světě?
Břítové

Ve které zemi byste našli nejstaršího
obyvatele této planety?
Ve stařecku

Jaký se říká neformální mluvené řeči
islandů?
Islang

Na jakých lyžích se dostanete z jednoho
pólu na druhý?
Na rovnoběžkách

Jak se říká hloupým holkám z Indie,
které jely do jiné země jenom sbalit pár
kluků?
Dillíny

Jak se jmenuje největší hnutí Belgie za
práva homosexuálů?
Belgei

Jak je od Českých Budějovic daleko
nejbližší německy mluvící země?
Jenom Rakousek

- Vojtěch Synáček

HUMOR

NA SVĚTĚ JE MNOHO NAPROSTO
ODLIŠNÝCH KULTUR, S RŮZNÝMI
TRADICEMI, HUDBOU,
ZÁBAVOU, HUMOREM...

* PŘÍSLUŠNÍCI VŠECH KULTUR, *
NÁRODNOSTÍ, PROSTĚ VŠICHNI

CHA!

MAJDA ZÁKOROVÁ

REDAKCE

grafika titulní stránky: Anna Drhovská, KB

Johana Trejtnar
šéfredaktorka

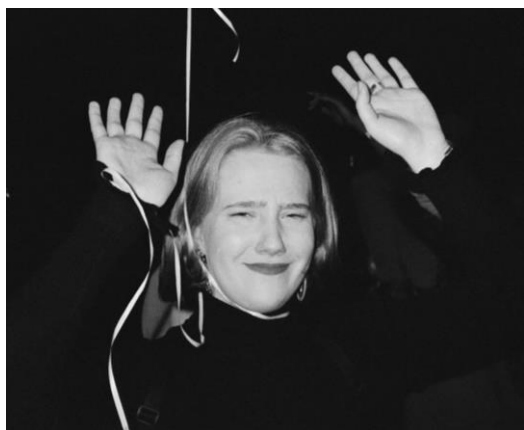
Vojtěch Synáček
redaktor

Thea Šebková
redaktorka

Nela Majerová
redaktorka

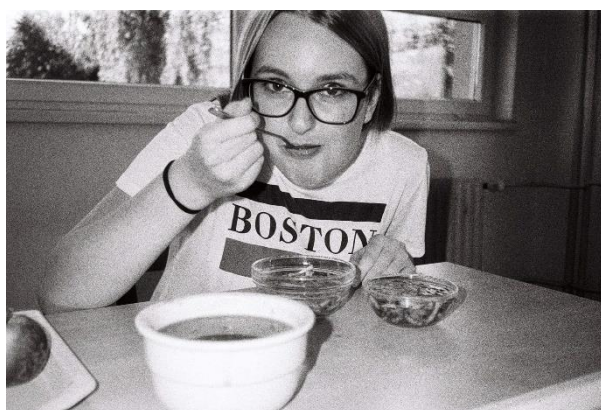
Žaneta Špánková
redaktorka

Eliška Polejová
redaktorka

Mája Kafková
redaktorka

Barbora Hourová
redaktorka

Eric Guanawan
redaktor

ALEO